

Butlletí de l'Església de Solsona

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2015

Sant Pare

“El rostre de la misericòrdia” Misericordiae Vultus

BUTLLA DE CONVOCACIÓ DEL JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

Francesc, bisbe de roma, servent dels servents de Déu,
a tots els que llegeixin aquesta carta, gràcia, misericòrdia i pau

1. Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Ella s’ha tornat viva, visible i ha assolit el seu cim en Jesús de Natzaret. El Pare, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), després d’haver revelat el seu nom a Moisès com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l’amor» (Ex 34,6) no ha cessat de donar a conèixer de diverses maneres i en tants moments de la història la seva naturalesa divina. En la «plenitud del temps» (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, Ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l’ha vist a Ell, ha vist el Pare (cf. Jn 14,9). Jesús de Natzaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona¹ revela la misericòrdia de Déu.

2. Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d’alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l’acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la

---

¹Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. Dogm. *Dei Verbum*, 4.

lleï fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat.

3. Hi ha moments en els quals d'una manera molt més intensa estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare.

És per això que he anunciat un *Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia* com a temps propici per a l'Església, perquè faci més fort i eficaç el testimoni dels creients.

L'Any Sant s'obrirà el 8 de desembre de 2015, solemnitat de la Immaculada Concepció. Aquesta festa litúrgica indica la manera d'obrar de Déu des de les albers de la nostra història. Després del pecat d'Adam i Eva, Déu no va voler deixar la humanitat en solitud i a mercè del mal. Per això va pensar i va voler Maria santa i immaculada en l'amor (cf. Ef 1,4), perquè fos la Mare del Redemptor de l'home. Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qualsevol pecat i ningú no podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona. A la festa de la Immaculada Concepció tindrà l'alegria d'obrir la Porta Santa. En aquesta ocasió serà una *Porta de la Misericòrdia*, a través de la qual qualsevol que hi entri podrà experimentar l'amor de Déu que consola, que perdona i ofereix esperança.

El diumenge següent, III d'Advent, s'obrirà la Porta Santa a la catedral de Roma, la basílica de Sant Joan del Laterà. Successivament s'obrirà la Porta Santa en les altres basíliques papals. Per al mateix diumenge estableixo que a cada església particular, a la catedral que és l'Església Mare per a tots els fidels, o a la cocatedral o en una església de significat especial s'obri per a tot l'Any Sant una idèntica *Porta de la Misericòrdia*. A judici de l'ordinari, ella podrà ser oberta també en els santuaris, meta de tants pelegrins que en aquests llocs sants amb freqüència són tocats en el cor per la gràcia i troben el camí de la conversió. Cada església particular, aleshores, estarà directament compromesa a viure aquest Any Sant com un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual. El Jubileu, per tant, serà celebrat a Roma així com a les esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església.

4. He escollit la data del 8 de desembre pel seu gran significat en la història recent de l'Església. En efecte, obriré la Porta Santa en el cinquantè aniversari de la conclusió del Concili Ecumènic Vaticà II. L'Església sent la necessitat de mantenir viu aquest esdeveniment. Per a ella iniciava un nou període de la seva història. Els pares reunits en el Concili havien percebut intensament, com un veritable buf de l'Esperit, l'exigència de parlar de Déu als homes del seu temps en un mode més comprensible. Esfondrades les muralles que per molt temps havien reclòs l'Església en una ciutadella privilegiada, havia arribat el temps d'anunciar l'Evangelí d'una manera nova. Una nova etapa en l'evangelització de sempre. Un nou compromís per a tots els cristians de testimoniar amb major entusiasme i convicció la pròpia fe. L'Església sentia la responsabilitat de ser en el món signe viu de l'amor del Pare.

Tornen a la ment les paraules carregades de significat que sant Joan XXIII pronuncià en l'obertura del Concili per indicar el camí a seguir: «En el nostre temps, l'Esposa de Crist prefereix usar el remei de la misericòrdia que no pas empunyar les armes de la severitat... L'Església catòlica, en elevar per mitjà d'aquest Concili Ecumènic la torxa de la veritat catòlica, vol mostrar-se mare amorosíssima de tots, benigna, pacient, plena de misericòrdia i de bondat pels fills que n'estan separats»². En el mateix horitzó es col·locava també el beat Pau VI, el qual, en la Conclusió del Concili, s'expressava d'aquesta manera: «Volem més aviat notar com la religió del nostre Concili ha estat principalment la caritat... L'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili... Un corrent d'afecte i admiració s'ha desbordat del Concili sobre el món humà modern. Han estat reprovats errors, sí, perquè aquesta és l'exigència, tant de la caritat com de la veritat, però envers les persones no hi ha hagut res més que invitació, respecte i amor. En lloc de diagnòstics depriments, remeis encoratjadors; en lloc de presagis funestos, missatges de confiança han partit del Concili cap al món contemporani: els seus valors no només han estat respectats sinó que també han estat honorats, sostinguts els seus esforços, les seves aspiracions, purificades i beneïdes... Una altra cosa hem de destacar encara: tota aquesta riquesa doctrinal no mira més que una cosa: servir l'home. Es tracta de tot l'home, qualsevol que sigui la seva condició, la seva misèria, les seves necessitats»³.

---

²Discurs d'obertura del Conc. Ecum. Vat. II, *Gaudet Mater Ecclesia*, 11 d'octubre de 1962, 2-3.

³Al·locució en l'última sessió pública, 7 de desembre de 1965.

Amb aquests sentiments d'agraïment per tot el que l'Església ha rebut i de responsabilitat per la tasca que ens espera, travessarem la Porta Santa, en la plena confiança de saber-nos acompanyats per la força del Senyor Ressuscitat que continua sostenint la nostra peregrinació. Que l'Esperit Sant, que condueix els passos dels creients perquè cooperin en l'obra de salvació realitzada per Crist, sigui guia i suport del Poble de Déu per ajudar-lo a contemplar el rostre de la misericòrdia⁴.

5. L'Any jubilar es conclourà en la solemnitat litúrgica de Jesucrist Rei de l'Univers, el 20 de novembre de 2016. En aquest dia, tancant la Porta Santa, tindrem abans de res sentiments de gratitud i de reconeixement cap a la Santíssima Trinitat per haver-nos concedit un temps extraordinari de gràcia. Encomanarem la vida de l'Església, la humanitat sencera i l'immens cosmos a la Senyoria de Crist, esperant que difongui la seva misericòrdia com la rosada del matí per a una fecunda història, encara per construir amb el compromís de tots en el pròxim futur. Com desitjo que els anys per venir estiguin impregnats de misericòrdia per poder anar a l'encontre de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu! Que a tots, creients i llunyans, pugui arribar el bàlsam de la misericòrdia com a signe del Regne de Déu que està ja present enmig de nosaltres.

6. «És propi de Déu usar misericòrdia i especialment en això es manifesta la seva omnipotència»⁵. Les paraules de sant Tomàs d'Aquino mostren que la misericòrdia divina no és de cap manera un signe de debilitat, sinó més aviat la qualitat de l'omnipotència de Déu. És per això que la litúrgia, en una de les col·lectes més antigues, convida a pregar dient: «Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com quan perdoneu i us compadiu»⁶. Déu serà sempre per a la humanitat com Aquell que és present, proper, provident, sant i misericordiós. «Pacient i misericordiós» és el binomi que sovint apareix en l'Antic Testament per a descriure la naturalesa de Déu. El seu ser misericordiós es constata concretament en tantes accions de la història de la salvació on la seva bondat preval per sobre del càstig i la destrucció. Els Salms, de manera particular, destaquen aquesta grandesa del procedir diví: «Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la

---

⁴Cf. Conc. Ecum. Vat. II. Const. Dogm. *Lumen gentium*, 16; Const. Past. *Gaudium et spes*, 15.

⁵Sant Tomàs d'Aquino, *Summa Theologiae*, II-II, q. 30, a. 4.

⁶XXVI diumenge del temps ordinari. Aquesta col·lecta es troba ja al segle VIII, entre els textos eucològics del *Sacramentario Gelasiano* (1198).

mort la teva vida i et corona d'amor entranyable» (103,3-4). D'una manera encara més explícita, un altre Salm testimonia els signes concrets de la seva misericòrdia: «El Senyor allibera els presos, el Senyor dóna la vista als cecs, el Senyor redreça els qui ensopeguen, el Senyor estima els justos; el Senyor guarda els forasters, manté les viudes i els orfes, però capgira els camins dels injustos» (146,7-9). Finalment, heus aquí altres expressions del salmista: «El Senyor guareix els cors desfets, els embena les ferides [...]. El Senyor sosté els desvalguts, però abat els injustos fins a terra» (147,3.6). Així doncs, la misericòrdia de Déu no és una idea abstracta, sinó una realitat concreta amb la qual Ell revela el seu amor, que és com el d'un pare o una mare que es commouen en el més profund de les seves entranyes pel propi fill. Val a dir que es tracta realment d'un amor "visceral". Prové des d'allò més íntim com un sentiment profund, natural, fet de tendresa i compassió, d'indulgència i de perdó.

7. "Perdura eternament el seu amor": és la tornada que acompanya cada vers del Salm 136 mentre es narra la història de la revelació de Déu. Per raó de la misericòrdia, totes les vicissituds de l'Antic Testament estan carregades d'un profund valor salvífic. La misericòrdia fa de la història de Déu amb el seu poble una història de salvació. Repetir contínuament "Perdura eternament el seu amor", com ho fa el Salm, sembla un intent per trencar el cercle de l'espai i del temps per a introduir-lo tot en el misteri etern de l'amor. És com si es volgués dir que no només en la història, sinó per tota l'eternitat, l'home estarà sempre sota la mirada misericordiosa del Pare. No és casual que el poble d'Israel hagi volgut integrar aquest Salm, el "Gran *hallel*" com és conegut, en les festes litúrgiques més importants.

Abans de la Passió, Jesús pregà amb aquest Salm de la misericòrdia. Ho testimonia l'evangelista Mateu quan diu que «després d'haver cantat l'himne» (26,30), Jesús amb els seus deixebles sortí cap a la Muntanya de les Oliveres. Mentre instituïa l'eucaristia, com a memorial perenne d'ell mateix i de la seva Pasqua, va posar simbòlicament aquest acte suprem de la Revelació a la llum de la misericòrdia. En aquest mateix horitzó de la misericòrdia, Jesús va viure la seva passió i mort, conscient del gran misteri de l'amor de Déu que s'hauria de complir a la creu. Saber que Jesús mateix va pregar amb aquest Salm el fa per a nosaltres els cristians encara més important i ens compromet a incorporar aquesta tornada en la nostra pregària de lloança quotidiana: "Perdura eternament el seu amor".

8. Amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat. La missió que Jesús ha rebut del Pare ha estat la de revelar el misteri de l'amor diví en plenitud. «Déu és amor» (1Jn 4,8.16), afirma per primera i única vegada en tota la Sagrada Escripura l'evangelista Joan. Aquest amor s'ha fet ara visible i tangible en tota la vida de Jesús. La seva persona no és cap altra cosa sinó amor. Un amor que es dóna i ofereix gratuïtament. Les seves relacions amb les persones que se li apropen deixen veure quelcom únic i irrepetible. Els signes que realitza, sobretot vers els pecadors, vers les persones pobres, excloses, malaltes i sofrents, porten en ells el distintiu de la misericòrdia. En Ell tot parla de misericòrdia. Res en Ell està privat de compassió.

Jesús, davant la multitud de persones que el seguien, veient que estaven malmenades i abatudes, perdudes i sense guia, va sentir des del més profund del cor una intensa compassió per elles (cf. Mt 9,36). A causa d'aquest amor compassiu va guarir els malalts que li presentaven (cf. Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la fam de grans multituds (cf. Mt 15,37). El que movia Jesús en totes les circumstàncies no era sinó la misericòrdia, amb la qual llegia el cor dels interlocutors i responia a les seves necessitats més reals. Quan va trobar la vídua de Naim, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir una gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes, i li retornà el seu fill ressuscitant-lo de la mort (cf. Lc 7,15). Després d'haver alliberat l'endimoniat de Gerasa, li confia aquesta missió: «Anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu» (Mc 5,19). També la vocació de Mateu es col·loca a l'horitzó de la misericòrdia. Passant davant del banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vencent la resistència dels altres deixebles, l'escull a ell, el pecador i publicà, perquè sigui un dels Dotze. Sant Beda el Venerable, comentant aquesta escena de l'Evangelí, va escriure que Jesús mirà Mateu amb amor misericordiós i l'escollí: *miserando atque eligendo*⁷. Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema.

9. En les paràboles dedicades a la misericòrdia, Jesús revela la naturalesa de Déu com la d'un Pare que no es dóna mai per vençut fins que no hagi dissolt el

---

⁷ Cf. *Hom.* 21: CCL 122, 149-151.

pecat i superat el rebuig amb la compassió i la misericòrdia. Coneixem aquestes paràboles; tres en particular: la de l'ovella perduda i de la moneda extraviada, i la del pare i els dos fills (cf. Lc 15,1-32). En aquestes paràboles, Déu és presentat sempre ple d'alegria, sobretot quan perdona. En elles trobem el nucli de l'Evangeli i de la nostra fe, perquè la misericòrdia es mostra com la força que tot ho venç, que omple d'amor el cor i que consola amb el perdó.

D'una altra paràbola, a més, podem extreure un ensenyament per al nostre estil de vida cristià. Provocat per la pregunta de Pere sobre quantes vegades seria necessari perdonar, Jesús respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,22) i va pronunciar la paràbola del “servent sense compassió”. Aquest, cridat pel patró a restituir una gran suma, li suplica de genolls i el patró li condona el deute. Però immediatament troba un altre servent com ell que li devia uns pocs denaris, el qual li suplica de genolls que tingui pietat, però ell s'hi nega i el fa empresonar. Aleshores el patró, advertit del fet, s'irrita molt i tornant a cridar aquell servent li diu: «No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?» (Mt 18,33). I Jesús conclou: «Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà» (Mt 18,35).

La paràbola ofereix un profund ensenyament a cadascú de nosaltres. Jesús afirma que la misericòrdia no és només l'obrar del Pare, sinó que ella es converteix en el criteri per saber quins són realment els seus fills. Així, estem cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia. El perdó de les ofenses esdevé l'expressió més evident de l'amor misericordiós i per a nosaltres cristians és un imperatiu del qual no podem prescindir. Com n'és de difícil moltes vegades perdonar! I, no obstant això, el perdó és l'instrument posat en les nostres fràgils mans per assolir la serenitat del cor. Fer desaparèixer el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per viure feliços. Acollim llavors l'exhortació de l'apòstol: «Que la posta de sol no us trobi encara ressentits» (Ef 4,26). I sobretot escoltem la paraula de Jesús que ha assenyalat la misericòrdia com a ideal de vida i com a criteri de credibilitat de la nostra fe. «Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!» (Mt 5,7) és la benaurança en la qual hem d'inspirar-nos durant aquest Any Sant.

Com es pot notar, la misericòrdia en la Sagrada Escripura és la paraula clau per indicar l'acció de Déu cap a nosaltres. Ell no es limita a afirmar el seu amor, sinó que el fa visible i tangible. L'amor, després de tot, mai no podrà ser una paraula abstracta. Per la seva mateixa naturalesa és vida concreta: intencions, actituds, comportaments que es verifiquen en el viure quotidià. La misericòrdia de Déu és la seva responsabilitat per nosaltres. Ell se sent responsable, és a dir, desitja el nostre bé i vol veure'ns feliços, plens d'alegria i serens. És sobre aquesta mateixa amplitud d'ona que s'ha d'orientar l'amor misericordiós dels cristians. Tal com estima el Pare, així estimen els fills. Tal com Ell és misericordiós, així estem cridats nosaltres a ser misericordiosos els uns amb els altres.

10. La misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb què es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoni cap al món no pot estar mancat de misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu. L'Església «viu un desig inescotable de brindar misericòrdia»⁸. Tal vegada massa temps ens hem oblidat d'indicar i de caminar per la via de la misericòrdia. D'una banda, la temptació de pretendre sempre i només la justícia ha fet oblidar que aquesta és el primer pas, necessari i indispensable, però l'Església necessita anar més enllà per assolir una meta més alta i més significativa. D'altra banda, és trist constatar com l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada vegada més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Sense el testimoni del perdó queda només una vida infecunda i estèril, com si es visqués en un desert desolat. Ha arribat de nou per a l'Església el temps de fer-se càrrec de l'anunci alegre del perdó. És el temps de retornar a l'essencial per fer-nos càrrec de les debilitats i dificultats dels nostres germans. El perdó és una força que ressuscita a una vida nova i infon el valor per mirar el futur amb esperança.

11. No podem oblidar el gran ensenyament que sant Joan Pau II va oferir en la seva segona encíclica *Dives in misericordia*, que en el seu moment arribà sense ser esperada i va agafar molts per sorpresa amb motiu del tema que afrontava. Vull recordar dos passatges en particular. Abans de res, el sant Pare feia notar l'oblit del tema de la misericòrdia en la cultura present: «La mentalitat contemporània,

---

⁸ Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 24

potser en major mesura que la de l'home del passat, sembla oposar-se al Déu de la misericòrdia i tendeix, a més, a vorejar la vida i arrencar del cor humà la idea mateixa de la misericòrdia. La paraula i el concepte de misericòrdia semblen produir un cert neguit en l'home, que, gràcies als avenços tan enormes de la ciència i de la tècnica, com mai no van ser coneguts abans en la història, s'ha fet amo i ha dominat la terra molt més que en el passat (cf. Gn 1, 28). Tal domini sobre la terra, entès potser unilateralment i superficialment, sembla no deixar espai a la misericòrdia... A causa d'això, en la situació actual de l'Església i del món, molts homes i molts ambients guiats per un viu sentit de fe es dirigeixen, jo diria gairebé espontàniament, a la misericòrdia de Déu»⁹.

A més, sant Joan Pau II motivava amb aquestes paraules la urgència d'anunciar i testimoniar la misericòrdia en el món contemporani: «Ella està dictada per l'amor a l'home, a tot el que és humà i que, segons la intuïció de gran part dels contemporanis, està amenaçat per un perill immens. El misteri de Crist... m'obliga al mateix temps a proclamar la misericòrdia com a amor compassiu de Déu, revelat en el mateix misteri de Crist. Això m'obliga també a recórrer a tal misericòrdia i a implorar-la en aquesta difícil crítica fase de la història de l'Església i del món»¹⁰. Aquest ensenyament és avui més que mai actual i mereix ser reprès en aquest Any Sant. Acollim novament les seves paraules: «L'Església viu una vida autèntica, quan professa i proclama la misericòrdia – l'atribut més fantàstic del Creador i del Redemptor – i quan apropa els homes a les fonts de la misericòrdia del Salvador, de les que és dipositària i dispensadora»¹¹.

12. L'Església té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor de l'Evangeli que batega, que a través seu ha d'abastar la ment i el cor de tota persona. L'Esposa de Crist fa seu el comportament del Fill de Déu que surt a l'encontre de tots, sense excloure ningú. En el nostre temps, en què l'Església està compromesa en la nova evangelització, el tema de la misericòrdia exigeix ser proposat un cop més amb nou entusiasme i amb una renovada acció pastoral. És determinant per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci que ella visqui i testimonii en

---

⁹ N., 2.

¹⁰ Joan Pau II, Carta Enc. *Dives in misericordia*, 15

¹¹ *Ibid.*, 13.

primera persona la misericòrdia. El seu llenguatge i els seus gestos han de transmetre misericòrdia per a penetrar en el cor de les persones i motivar-les a retrobar el camí de retorn al Pare.

La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. D'aquest amor, que arriba fins al perdó i al do de si mateix, l'Església es fa serventa i medidora davant dels homes. Per tant, on l'Església sigui present, allí ha de ser evident la misericòrdia del Pare. En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia.

13. Volem viure aquest Any Jubilar a la llum de la paraula del Senyor: *Misericordiosos com el Pare*. L'evangelista refereix l'ensenyament de Jesús: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del cel» (Lc 6,36). És un programa de vida tan comprometedor com ric d'alegria i de pau. L'imperatiu de Jesús es dirigeix als qui escolten la seva veu (cf. Lc 6,27). Per ser capaços de misericòrdia en primer lloc hem de col·locar-nos a l'escolta de la Paraula de Déu. Això significa recuperar el valor del silenci per a meditar la Paraula que se'ns adreça. D'aquesta manera és possible contemplar la misericòrdia de Déu i assumir-la com a propi estil de vida.

14. La *peregrinació* és un signe peculiar en l'Any Sant, perquè és icona del camí que cada persona realitza en la seva existència. La vida és una peregrinació i l'ésser humà és *viator*, un pelegrí que recorre el seu camí fins a assolir la meta anhelada. També per arribar a la Porta Santa a Roma i a qualsevol altre lloc, cadascú haurà de realitzar, d'acord amb les pròpies forces, un pelegrinatge. Això serà un signe del fet que també la misericòrdia és una meta per assolir i que requereix compromís i sacrifici. Que el pelegrinatge sigui estímul per a la conversió: travessant la Porta Santa ens deixarem abraçar per la misericòrdia de Déu i ens comprometrem a ser misericordiosos amb els altres com el Pare ho és amb nosaltres.

El Senyor Jesús indica les etapes de la peregrinació mitjançant la qual és possible assolir aquesta meta: «No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats» (Lc 6,37-38). Diu, abans de res, no *jutjar* i no *condemnar*.

Si no es vol incórrer en el judici de Déu, ningú no es pot convertir en el jutge del propi germà. Els homes amb els seus judicis s'aturen en la superfície, mentre el Pare mira l'interior. Quant de mal fan les paraules quan estan motivades per sentiments de gelosia i enveja! Parlar malament del propi germà en la seva absència equival a exposar-lo al descrèdit, a comprometre la seva reputació i a deixar-lo a mercè de la xafarderia. No jutjar i no condemnar significa, en positiu, saber percebre allò que hi ha de bo en cada persona i no permetre que hagi de sofrir pel nostre judici parcial i per la nostra presumpció de saber-ho tot. Tanmateix, això no és encara suficient per manifestar la misericòrdia. Jesús demana també *perdonar* i *donar*. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers a haver-lo rebut de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu vessa sobre nosaltres la seva benevolència amb gran magnanimitat.

Misericordiosos com el Pare és el “lema” de l'Any Sant. En la misericòrdia tenim la prova de com Déu estima. Ell ho dóna tot de si mateix, per sempre, gratuïtament i sense demanar res a canvi. Ve a ajudar-nos quan l'invocuem. És bonic que la pregària quotidiana de l'Església comenci amb aquestes paraules: «Sigueu amb nosaltres, Déu nostre, Senyor veniu a ajudar-nos» (Cf. Sl 70,2). L'auxili que invoquem és ja el primer pas de la misericòrdia de Déu cap a nosaltres. Ell ve a salvar-nos de la condició de debilitat en la qual vivim. I el seu auxili consisteix a permetre'ns captar la seva presència i proximitat. Dia rere dia, tocats per la seva compassió, també nosaltres arribarem a ser compassius amb tots.

15. En aquest Any Sant, podrem realitzar l'experiència d'obrir el cor a tots els qui viuen en les més contradictòries perifèries existencials, que amb freqüència el món modern dramàticament crea. Quantes situacions de precarietat i patiment hi ha al món avui! Quantes ferides segellen la carn de molts que no tenen veu perquè el seu crit s'ha debilitat i silenciàt a causa de la indiferència dels pobles rics. En aquest Jubileu l'Església serà cridada a guarir encara més aquestes ferides, a alleujar-les amb l'oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a guarir-les amb la solidaritat i la deguda atenció. No caiguem en la indiferència que humilia, en la rutina que anestesia l'ànim i impedeix descobrir la novetat, en el cinisme que destrueix. Obriem els nostres ulls per mirar les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i sentim-nos provocats a escoltar el seu crit d'auxili. Que les nostres mans estrenyin les seves, i que els apropem a nosaltres

perquè sentin el caliu de la nostra presència, de la nostra amistat i de la fraternitat. Que el seu crit es torni el nostre i junts puguem trencar la barrera de la indiferència que acostuma a regnar sobiranament per amagar la hipocresia i l'egoisme.

El meu viu desig és que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les *obres de misericòrdia corporals i espirituals*. Serà una manera per despertar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia perquè puguem adonar-nos de si vivim o no com a deixebles seus. Redescobrim les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

No ens podem escapar de les paraules del Senyor i d'acord amb elles serem jutjats: si hem donat menjar al famolenc i beure a l'assedegat. Si hem acollit l'estranger i vestit el despullat. Si hem dedicat temps per acompanyar qui estava malalt o a la presó (cf. Mt 25,31-45). Igualment se'ns preguntarà si hem ajudat a sortir del dubte, que fa caure en la por i de vegades és font de solitud; si hem estat capaços de vèncer la ignorància en què viuen milions de persones, sobretot els infants privats de l'ajuda necessària per ser rescatats de la pobresa; si hem estat capaços de ser a prop de qui estava sol i afligit; si hem perdonat qui ens va ofendre i rebutjat qualsevol forma de rancor o de violència que condueix a la violència; si hem tingut paciència seguint l'exemple de Déu que és tan pacient amb nosaltres; finalment, si hem encomanat al Senyor en la pregària els nostres germans i germanes. En cada un d'aquests "més petits" és present Crist mateix. La seva carn es fa de nou visible com a cos martiritzat, nafrat, flagel·lat, desnodrit, en fugida..., perquè nosaltres el reconeguem, el toquem i l'assistim amb cura. No oblidem les paraules de sant Joan de la Creu: «En el capvespre de les nostres vides, serem jutjats en l'amor»¹².

---

¹² *Paraules de llum i d'amor*, 57.

16. Al l'Evangelí de Lluc trobem un altre aspecte important per viure amb fe el Jubileu. L'evangelista narra que Jesús, un dissabte, tornà a Natzaret i, com era costum, entrà a la Sinagoga. El van cridar perquè llegís l'Esclatpura i la comentés. El passatge era el del profeta Isaïes on hi ha escrit: «L'Esclatpura del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (61,12). “Un any de gràcia”: és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. Aquest Any Sant comporta la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del Profeta: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament als qui estan presoners de les noves esclavituds de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar dignitat als qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoni dels cristians està cridat oferir. Que ens acompanyin les paraules de l'apòstol: «El qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria» (Rm 12,8).

17. Que la Quaresma d'aquest any Jubilar sigui viscuda amb major intensitat, com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu. Quantes pàgines de la Sagrada Esclatpura poden ser meditates en les setmanes de Quaresma per redescobrir el rostre misericordiós del Pare! Amb les paraules del profeta Miquees també nosaltres podem repetir: Vós, oh Senyor, sou un Déu que perdoneu les culpes, que no manteniu per sempre l'enuig, vós us complaeu a estimar. Vós, Senyor, tornareu a compadir-vos de nosaltres i a tenir pietat del vostre poble. Destruïreu les nostres culpes i llançareu al fons del mar tots els nostres pecats (cf. 7,18-19).

Les pàgines del profeta Isaïes podran ser meditates amb major atenció en aquest temps de pregària, dejuni i caritat: «El dejuni que jo aprecio és aquest: allibera els qui han estat empresonats injustament, deslliga les corretges del jou, deixa lliures els oprimits i trosseja jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despul·lat. Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment. Tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell mateix et respondrà; quan cridis auxili, ell et dirà: Aquí em tens! Si treus de casa teva tots els jous i no assenyaies amb el dit per acusar, si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà

en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia. En tot moment el Senyor et conduirà, en ple desert saciarà la teva fam, et farà fort i vigorós i seràs com un hort amarat d'aigua, com una font que mai no s'estronca» (58,6-11).

Que la iniciativa “24 hores per al Senyor”, que se celebra durant el divendres i dissabte que antecedeixen el IV diumenge de Quaresma, s'incrementi en les diòcesis. Moltes persones estan tornant a apropar-se al sagrament de la reconciliació i entre elles molts joves, que en una experiència semblant solen retrobar el camí per tornar al Senyor, per viure un moment d'intensa pregària i redescobrir el sentit de la pròpia vida. Novament posem al centre amb convenciment el sagrament de la reconciliació, perquè ens permet tocar en la pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior.

No em cansaré mai d'insistir que els confessors siguin un veritable signe de la misericòrdia del Pare. Ser confessors no s'improvisa. S'arriba a ser-ho quan, abans de res, ens fem nosaltres penitents a la recerca de perdó. No oblidem mai que ser confessors significa participar de la mateixa missió de Jesús i ser signe concret de la continuïtat d'un amor diví que perdona i que salva. Cadascú de nosaltres ha rebut el do de l'Esperit Sant per al perdó dels pecats, d'això en som responsables. Cap de nosaltres és amo del sagrament, sinó fidel servidor del perdó de Déu. Cada confessor haurà d'acollir els fidels com el pare en la paràbola del fill pròdig: un pare que corre a la trobada del fill encara que hagués dilapidat els seus béns. Els confessors estan cridats a abraçar aquest fill penedit que torna a casa i a manifestar l'alegria per haver-lo trobat. No es cansaran de sortir a l'encontre també de l'altre fill que es va quedar fora, incapaç d'alegrar-se, per explicar-li que el seu judici sever és injust i no té cap sentit davant de la misericòrdia del Pare que no coneix límits. No faran preguntes impertinents, sinó que com el pare de la paràbola interrompran el discurs preparat pel fill pròdig, perquè seran capaços de percebre en el cor de cada penitent la invocació d'ajuda i la súplica de perdó. En fi, els confessors estan cridats a ser sempre, a tot arreu, en cada situació i malgrat tot, el signe del primat de la misericòrdia.

18. Durant la Quaresma d'aquest Any Sant tinc la intenció d'enviar els *Missioners de la Misericòrdia*. Seran un signe de la sol·licitud materna de l'Església pel Poble de Déu, perquè entri en profunditat en la riquesa d'aquest misteri tan

fonamental per a la fe. Seran preveres als quals donaré l'autoritat de perdonar també els pecats que estan reservats a la Seu Apostòlica, perquè es faci evident l'amplitud del seu mandat. Seran, sobretot, signe viu de com el Pare acull tots els qui estan a la recerca del seu perdó. Seran missioners de la misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tots d'una trobada carregada d'humanitat, font d'alliberament, rica de responsabilitat, per a superar els obstacles i reprendre la vida nova del baptisme. Es deixaran conduir en la seva missió per les paraules de l'apòstol: «Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots» (Rm 11,32). Tots aleshores, sense excloure ningú, estan cridats a percebre la crida a la misericòrdia. Que els missioners visquin aquesta crida conscients de poder fixar la mirada sobre Jesús, «gran sacerdot compassiu i digne de confiança» (He 2,17).

Demano als germans bisbes que convidin i acullin aquests missioners, perquè siguin abans de res predicadors convincents de la misericòrdia. Que s'organitzin en les diòcesis “missions per al poble” de manera que aquests missioners siguin anunciadors de l'alegria del perdó. Que se'ls demani celebrar el sagrament de la reconciliació per als fidels, perquè el temps de gràcia donat en l'any jubilar permeti a tants fills allunyats trobar el camí de retorn cap a la casa paterna. Que els pastors, especialment durant el temps fort de Quaresma, siguin sol·lícits a convidar els fidels a apropar-se «al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres» (He 4,16).

19. Que la paraula del perdó pugui arribar a tots i que la crida a experimentar la misericòrdia no deixi a ningú indiferent. La meva invitació a la conversió es dirigeix amb major insistència a aquelles persones que es troben allunyades de la gràcia de Déu a causa de la seva conducta de vida. Penso de manera particular en els homes i dones que pertanyen a algun grup criminal, qualsevol que aquest sigui. Pel vostre bé, us demano canviar de vida. Us ho demano en el nom del Fill de Déu que, si bé combat el pecat, mai no rebutja cap pecador. No caiguen en el terrible parany de pensar que la vida depèn dels diners i que davant d'ells tota la resta es torna mancada de valor i dignitat. És solament una il·lusió. No portem els diners amb nosaltres al més enllà. Els diners no ens donen la veritable felicitat. La violència usada per acumular fortunes que degoten sang no converteix ningú en poderós ni immortal. Per a tots, tard o d'hora, arriba el judici de Déu del qual ningú no pot escapar.

Que la mateixa crida arribi també a totes les persones promotores o còmplices de corrupció. Aquesta nafra putrefacta de la societat és un greu pecat que clama al cel, ja que mina des dels seus fonaments la vida personal i social. La corrupció impedeix mirar el futur amb esperança perquè amb la seva prepotència i avidesa destrueix els projectes dels febles i oprimeix els més pobres. És un mal que neix en gestos quotidians per expandir-se després en escàndols públics. La corrupció és una obstinació en el pecat, que pretén substituir Déu amb la il·lusió dels diners com a forma de poder. És una obra de les tenebres, sostinguda per la sospita i la intriga. *Corruptio optimi pessima*, deia amb raó sant Gregori Magne, per indicar que ningú no pot sentir-se immune d'aquesta temptació. Per eradicar-la de la vida personal i social són necessàries la prudència, la vigilància, la lleialtat, la transparència, unides al coratge de la denúncia. Si no s'hi combat obertament, tard o d'hora busca còmplices i destrueix l'existència.

Aquest és el temps oportú per canviar de vida! Aquest és el temps per deixar-se tocar el cor. Davant tants crims comesos, fins i tot crims molt greus, és el moment d'escoltar el plor de totes les persones devastades per vosaltres en els seus béns, en la seva dignitat, en els afectes, en la seva pròpia vida. Romandre en el camí del mal és només font d'il·lusió i de tristesa. La veritable vida és alguna cosa ben diferent del que ara penseu. El Papa us estén la mà. Està disposat a escoltar-vos. N'hi ha prou només que acolliu la crida a la conversió i us sotmeteu a la justícia mentre l'Església us ofereix misericòrdia.

20. No serà inútil en aquest context recordar la relació existent entre *justícia* i *misericòrdia*. No són dos aspectes que estiguin en contradicció, sinó un sol moment que es desenvolupa progressivament fins a aconseguir el seu punt culminant en la plenitud de l'amor. La justícia és un concepte fonamental per a la societat civil quan, normalment, es fa referència a un ordre jurídic a través del qual s'aplica la llei. Amb la justícia s'entén també que a cadascú ha de ser donat el que li és degut. A la Bíblia, moltes vegades es fa referència a la justícia divina i a Déu com a jutge. Generalment és entesa com a l'observació integral de la llei i com el comportament de tot bon israelita conforme als manaments donats per Déu. Aquesta visió, tanmateix, ha conduït no poques vegades a caure en el legalisme, falsificant-ne el sentit originari i enfosquant el profund valor que la justícia té. Per superar la

perspectiva legalista, seria necessari recordar que en la Sagrada Escripura la justícia és concebuda essencialment com un abandonar-se confiat en la voluntat de Déu.

Per la seva banda, Jesús parla moltes vegades de la importància de la fe, més que de l'observança de la llei. És en aquest sentit que hem de comprendre les seves paraules quan, estant a taula amb Mateu i els seus amics, diu als fariseus que li contestaven perquè menjava amb els publicans i pecadors: «Aneu a aprendre què vol dir allò de: *El que jo vull és amor, i no sacrificis*. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Davant la visió d'una justícia com a mera observança de la llei que jutja, dividint les persones en justes i pecadores, Jesús s'inclina a mostrar el gran do de la misericòrdia que busca els pecadors per oferir-los el perdó i la salvació. Es comprèn perquè, a causa d'aquesta perspectiva tan alliberadora i font de renovació, Jesús hagi estat rebutjat pels fariseus i pels doctors de la llei. Aquests, per ser fidels a la llei, carregaven només pesos sobre les espatlles de les persones, i així frustraven la misericòrdia del Pare. El reclam a observar la llei no pot obstaculitzar l'atenció per les necessitats que toquen la dignitat de les persones.

Sobre aquest tema és molt significativa la referència que Jesús fa al profeta Osees -«jo vull amor, i no sacrificis». Jesús afirma que d'ara endavant la regla de vida dels seus deixebles haurà de ser la que dona el primat a la misericòrdia, com Ell mateix testimonia compartint la taula amb els pecadors. La misericòrdia, un cop més, es revela com a dimensió fonamental de la missió de Jesús. Ella és un veritable repte per als seus interlocutors que es detenen en el respecte formal de la llei. Jesús, en canvi, va més enllà de la llei; el seu compartir amb aquells que la llei considerava pecadors permet comprendre fins a on arriba la seva misericòrdia.

També l'apòstol Pau va fer un recorregut semblant. Abans de trobar Jesús en el camí a Damasc, la seva vida estava dedicada a perseguir de manera irrepreensible la justícia de la llei (cf. Fl 3,6). La conversió a Crist el va conduir a ampliar la seva visió precedent fins al punt que en la carta als Gàlates afirma: «Hem cregut en Jesucrist i som justos, no per les obres de la Llei, sinó per la fe en Crist» (2,16). Sembla que la seva comprensió de la justícia ha canviat ara radicalment. Pau posa en primer lloc la fe i no més la llei. El judici de Déu no el constitueix l'observança o no de la llei, sinó la fe en Jesucrist, que amb la seva mort i resurrecció porta la

salvació juntament amb la misericòrdia que justifica. La justícia de Déu es converteix ara en alliberament per a tots els qui estan oprimits per l'esclavitud del pecat i les seves conseqüències. La justícia de Déu és el seu perdó (cf. Sl 51,11-16).

21. La misericòrdia no és contrària a la justícia, sinó que expressa el comportament de Déu cap al pecador, oferint-li una ulterior possibilitat per examinar-se, convertir-se i creure. L'experiència del profeta Osees ve a ajudar-nos per mostrar-nos la superació de la justícia en direcció cap a la misericòrdia. L'època d'aquest profeta es compta entre les més dramàtiques de la història del poble hebreu. El Regne està proper a la destrucció; el poble no s'ha mantingut fidel a l'aliança, s'ha allunyat de Déu i ha perdut la fe dels Pares. Segons una lògica humana, és just que Déu pensi a rebutjar el poble infidel: no ha observat el pacte establert i per tant mereix la pena corresponent, l'exili. Les paraules del profeta ho testimonien: «No tornarà al país d'Egipte, però el rei d'Assíria el dominarà, perquè no han volgut tornar a mi» (Os 11,5). I no obstant això, després d'aquesta reacció que apel·la a la justícia, el profeta modifica radicalment el seu llenguatge i revela el veritable rostre de Déu: «Això em trasbalsaria el cor, s'encendria la meva pietat. No cediré a la meva indignació, no tornaré a destruir Efraïm, perquè jo sóc Déu i no un home, sóc el Sant, present enmig teu: no sóc dels qui es passegen d'ací d'allà!» (11,8-9). Sant Agustí, comentant les paraules del profeta, diu: «És més fàcil que Déu contingui la ira que la misericòrdia»¹³. És així. La ira de Déu dura un instant, mentre que la seva misericòrdia és eterna.

Si Déu s'aturés en la justícia deixaria de ser Déu, seria com tots els homes que invoquen respecte per la llei. La justícia per si mateixa no és suficient, i l'experiència ensenya que apel·lant solament a ella es corre el risc de destruir-la. Per això Déu va més enllà de la justícia amb la misericòrdia i el perdó. Això no significa restar-li valor a la justícia o fer-la supèrflua, al contrari. Qui s'equivoca haurà d'expiar la pena. Solament que aquesta no és la fi, sinó l'inici de la conversió, perquè s'experimenta la tendresa del perdó. Déu no rebutja la justícia. Ell l'engloba i la supera en un esdeveniment superior on s'experimenta l'amor que està a la base d'una veritable justícia. Hem de prestar molta atenció al que escriu Pau per no caure

---

¹³ *Enarr. in Ps.* 76, 11.

en el mateix error que l'apòstol retreia als seus contemporanis jueus: «Desconeixen la justícia que ve de Déu i busquen de fer-se justos pel seu propi compte, sense sotmetre's a la justícia salvadora de Déu. Perquè Crist és el terme de la Llei, i així tothom qui creu en ell rep la justícia de Déu» (Rm 10,3-4). Aquesta justícia de Déu és la misericòrdia concedida a tots com a gràcia per raó de la mort i resurrecció de Jesucrist. La Creu de Crist, llavors, és el judici de Déu sobre tots nosaltres i sobre el món, perquè ens ofereix la certesa de l'amor i de la vida nova.

22. El Jubileu comporta també la referència a la *indulgència*. En l'Any Sant de la Misericòrdia ella adquireix una rellevància particular. El perdó de Déu pels nostres pecats no coneix límits. En la mort i resurrecció de Jesucrist, Déu fa evident aquest amor que és capaç fins i tot de destruir el pecat dels homes. Deixar-se reconciliar amb Déu és possible per mitjà del misteri pasqual i de la mediació de l'Església. Així, aleshores, Déu està sempre disponible al perdó i mai no es cansa d'oferir-lo de manera sempre nova i inesperada. No obstant això, tots nosaltres vivim l'experiència del pecat. Sabem que estem cridats a la perfecció (cf. Mt 5,48), però sentim fort el pes del pecat. Mentre percebem la potència de la gràcia que ens transforma, experimentem també la força del pecat que ens condiona. Malgrat el perdó, portem en la nostra vida les contradiccions que són conseqüència dels nostres pecats. En el sagrament de la reconciliació, Déu perdona els pecats, que realment queden cancel·lats; i no obstant això, la petjada negativa que els pecats tenen en els nostres comportaments i en els nostres pensaments roman. La misericòrdia de Déu és fins i tot més forta que això. Ella es transforma en *indulgència* del Pare que a través de l'Esposa de Crist arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu, conseqüència del pecat, habilitant-lo a obrar amb caritat, a créixer en l'amor més que no pas a recaure en el pecat.

L'Església viu la comunió dels sants. A l'eucaristia aquesta comunió, que és do de Déu, actua com a unió espiritual que uneix els creients amb els sants i els beats el nombre dels quals és incalculable (cf. Ap 7,4). La seva santedat ve a ajudar la nostra fragilitat, i així la Mare Església és capaç amb la seva pregària i la seva vida de trobar la debilitat dels uns amb la santedat dels altres. Viure aleshores la indulgència en l'Any Sant significa apropar-se a la misericòrdia del Pare amb la certesa que el seu perdó s'estén sobre tota la vida del creient. Indulgència és experimentar la santedat de l'Església que participa a tots dels beneficis de la

redempció de Crist, perquè el perdó s'estengui fins a les últimes conseqüències a les quals arriba l'amor de Déu. Visquem intensament el Jubileu demanant al Pare el perdó dels pecats i la dispensació de la seva indulgència misericordiosa.

23. La misericòrdia posseeix un valor que sobrepassa els confins de l'Església. Ella ens relaciona amb el judaisme i l'Islam, que la consideren un dels atributs més qualificatius de Déu. Israel abans de res va rebre aquesta revelació, que roman en la història com el començament d'una riquesa incommensurable d'oferir a la humanitat sencera. Com hem vist, les pàgines de l'Antic Testament estan entreteixides de misericòrdia perquè narren les obres que el Senyor ha realitzat en favor del seu poble en els moments més difícils de la seva història. L'Islam, per la seva banda, atribueix al Creador el nom, entre altres, de Misericordiós i Clement. Aquesta invocació apareix amb freqüència en els llavis dels fidels musulmans, que se senten acompanyats i sostinguts per la misericòrdia en la seva quotidiana feblesa. També ells creuen que ningú no pot limitar la misericòrdia divina perquè les seves portes estan sempre obertes.

Que aquest any Jubilar viscut en la misericòrdia pugui afavorir la trobada amb aquestes religions i amb les altres nobles tradicions religioses; que ens faci més oberts al diàleg per conèixer-les i comprendre'ns millor; que elimini tota forma de tancament i menyspreu, i allunyi qualsevol forma de violència i de discriminació.

24. El pensament es dirigeix ara a la Mare de la Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu. Ningú com Maria ha conegut la profunditat del misteri de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la presència de la misericòrdia feta carn. La Mare del Crucificat Ressuscitat va entrar en el santuari de la misericòrdia divina perquè va participar íntimament en el misteri del seu amor.

Escollida per ser la Mare del Fill de Déu, Maria va estar preparada des de sempre per ser Arca de l'Aliança entre Déu i els homes. Va custodiar en el seu cor la divina misericòrdia en perfecta sintonia amb el seu Fill Jesús. El seu cant de lloança, en el llindar de la casa d'Isabel, va estar dedicat a la misericòrdia que s'estén «de generació en generació» (Lc 1,50). També nosaltres estàvem presents en aquelles paraules profètiques de la Mare de Déu. Això ens servirà de consolació i de suport mentre travessarem la Porta Santa per experimentar els fruits de la misericòrdia divina.

Al peu de la creu, Maria, juntament amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l'ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testimonia que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i abasta tothom sense excloure ningú. Dirigim a ella l'antiga i sempre nova pregària del *Salve Regina*, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús.

Que la nostra pregària s'estengui també a tants sants i beats que van fer de la misericòrdia la seva missió de vida. En particular el pensament es dirigeix a la gran apòstol de la misericòrdia, santa Faustina Kowalska. Que ella, que va ser cridada a entrar en les profunditats de la divina misericòrdia, intercedeixi per nosaltres i ens obtingui viure i caminar sempre en el perdó de Déu i en la indestructible confiança en el seu amor.

25. Aquest és un Any Sant extraordinari, aleshores, per viure en la vida de cada dia la misericòrdia que des de sempre el Pare dispensa cap a nosaltres. En aquest Jubileu deixem-nos sorprendre per Déu. Ell mai no es cansa d'obrir de bat a bat la porta del seu cor per repetir que ens estima i que vol compartir amb nosaltres la seva vida. L'Església sent la urgència d'anunciar la misericòrdia de Déu. La seva vida és autèntica i creïble quan amb convicció fa de la misericòrdia el seu anunci. Ella sap que la primera tasca, sobretot en un moment com el nostre, ple de grans esperances i fortes contradiccions, és la d'introduir a tothom en el misteri de la misericòrdia de Déu, contemplant el rostre de Crist. L'Església està cridada en primer lloc a ser el testimoni veraç de la misericòrdia, professant-la i vivint-la com el centre de la Revelació de Jesucrist. Des del cor de la Trinitat, des de la intimitat més profunda del misteri de Déu, brolla i corre sense parar el gran riu de la misericòrdia. Aquesta font mai no podrà esgotar-se, per molts que siguin els que s'hi apropin. Cada vegada que algú en tindrà necessitat podrà venir a ella, perquè la misericòrdia de Déu no té fi. És insondable la profunditat del misteri que amaga, és inesgotable la riquesa que d'ella prové.

Que en aquest Any Jubilar l'Església es converteixi en ressò de la Paraula de Déu que repeteix forta i decidida una paraula i un gest de perdó, de suport, d'ajuda, d'amor. Que mai no es cansi d'oferir misericòrdia i sigui sempre pacient a l'hora

de confortar i perdonar. Que l'Església es faci veu de cada home i dona i repeteixi amb confiança i sense repòs: «Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre» (Sl 25,6).

Donat a Roma, prop de Sant Pere, l'11 d'abril, Vigília del Segon Diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, de l'Any del Senyor 2015, tercer del meu pontificat. Francesc

Documents episcopals

HOMILIA EN LA MISSA DEL CORPUS DE BERGA

Dijous de Corpus a Berga: Patum!

Tots els actes que anuncien –el tabal-, proven –els quatre fuets- i realitzen – la Patum de lluïment i la Patum completa- la festa reben el tradicional nom de Festes de l'Antiga Octava de Corpus.

Corpus és Patum! Patum és Corpus!

Deixeu-me fer un paral·lelisme entre la primera lectura que avui hem escoltat i la festa que estem celebrant. Crec que ens pot ser ocasió per viure amb més plenitud i intensitat aquest dijous de Corpus i tot allò que l'envolta.

***

El poble espera al carrer. Ja van omplint la plaça. A mesura que s'acosti l'hora es frisarà, començarà el murmuri: “encara no surten?”.

El llibre de l'Èxode ens explica un episodi central de la història d'Israel. Moisès i els 70 ancians d'Israel són convidats per Déu a pujar a la muntanya per trobar-se amb Ell, per escoltar allò que els vol dir, en el marc imponent de la seva presència. Ells pugen enmig del núvol i experimenten l'aparició del Senyor com un foc abrandat. Allí Déu dicta la llei, les condicions de l'aliança i Moisès les escriu en unes taules de pedra. Després, baixa amb tota la colla cap a la plana on es troba el poble i, enmig d'una gran litúrgia sacrificial, diu al poble “tot el que el Senyor li havia dit i ordenat”. I, diu el text, “tot el poble va respondre a una sola veu: Complirem tot el que el Senyor ha dit”.

Nosaltres, avui, com cada any, ens apleguem a l'església parroquial per celebrar la solemnitat de Corpus. En aquesta parroquial encimbellada en la part alta de la plaça de Sant Pere, record inequívoc de la posició altiva de sant Pere de Madrona, signe evocador de Queralt, veritable Sinai dels berguedans, ens hi apleguem aquella porció del poble cridada a un servei especial. No hi som pas tots, la majoria de poble espera a la plaça. Aquí s'esdevé una litúrgia sòbria però profundament misteriosa. El Senyor de la glòria es fa present, parla, ens embolcalla i embriaga amb la seva presència, es dóna i estableix una aliança. A més, ens envia.

Després, com marca aquesta gran litúrgia patumaire, sortirem a la plaça i, migdia i nit, s'esdevindrà amb efusió i fidelitat una altra litúrgia extraordinària. Les comparses saltaran i tot el poble, molt lluny de ser espectador, entrarà en comunió amb la festa: lloarà els salts executats amb elegància i precisió; comentarà amb desaprovació les errades; aplaudirà l'anecdòtic paraigua de la barana quan l'escombra la guita; tothom anhelarà i s'admirarà de les empentes; es balancejarà amb les notes del salt de l'àliga; viurà amb emoció les vicissituds del salt de plens; i embriagat per la música dels tirabols, es mourà a l'uníson i irromprà en crits i expressions d'assentiment i comunió. Com, no veure-hi, un paral·lel amb la gran litúrgia de l'aliança que Moisès i el poble realitzen a la plana, de retorn del Sinai? Com no reconèixer en aquest gran assentiment popular l'expressió que es repeteix insistent en aquest passatge bíblic? "Tot el poble va respondre a una sola veu: Complirem tot el que el Senyor ha dit".

Certament aquest clam patumaire, que ressona implícit, una vegada i una altra, en la repetició fidel de tots aquests signes, i que es verbalitza cada vegada que es produeix un intent de modificar la festa, ja no fa referència a allò que ha dit el Senyor. Ha adquirit una versió cultural, identitària i agnòstica: "tot el poble va respondre a una sola veu: complirem tot el que marca la tradició". "Serem fidels a la tradició" "La patum com sempre, al lloc de sempre, la Patum no es toca".

***

Fet aquest paral·lelisme, descobrim-hi una pista que ens pot servir com a poble i com a comunitat cristiana.

La sacralitat que respira la Patum invita a tots els berguedans a acollir amb més fidelitat el tresor de la Patum.

Per què aquest desig de fidelitat, aquest gust per la tradició, aquesta força especial d'aquest gran acte comunitari que s'esdevé en aquest gran temple que és la plaça de Sant Pere? A més, com s'explica la seva titànica resistència després de tantes vicissituds històriques? Com és possible que hagi reviscut amb tanta força, especialment en els temps recents marcats pels reclams constants de canvis, novetats i alternatives? No apareix aquí, entre altres causes, una mena de sacralitat que als ulls d'un observador extern li pot semblar irracional però que per als berguedans és inapel·lable?

La dimensió sagrada de la Patum que marca que hagi de desenvolupar-se a Sant Pere, que no pugui començar-se fins que no s'acabi l'ofici de Corpus, s'explica en el seu origen.

La Patum, tots ho sabeu, és el seguici triomfal del Senyor Eucaristia quan surt del temple, baixa a la plaça i beneeix els berguedans bo i passejant per les seves places i carrers. La Patum és esclat de festa i sentiment exultant per la presència de Déu enmig del seu poble. Malgrat que aquest origen pot quedar lluny de la consciència de molts, ha deixat la seva petja inesborrable i resisteix amb força en la dimensió quasi sagrada que tothom reconeix i percep en la gran litúrgia de la Patum.

Com ja us he dit moltes vegades. No fariem un gran servei a la festa si manifestéssim a tothom la raó profunda i l'origen de la sacralitat de la Patum? No s'enriquiria d'una manera especial si tinguéssim la gosadia de posar damunt de la taula la recuperació de la manifestació del Santíssim a la façana de l'església parroquial abans de començar els salts? No està a punt, Berga, fins i tot, aquells que no creuen, per acollir amb respecte, la presència a la plaça, d'aquell que engendra i explica tota la simbologia i la litúrgia de la festa? No serà, l'any vinent, l'any de la doble Patum, el temps de fer aquest pas? Saltarà i ballarà Berga davant la Mare i no ho ha de fer davant del Fill?

La mateixa sacralitat de la Patum ens ensenya a tots els fidels cristians a endinsar-nos més i més en el cor de la nostra fe: el misteri de l'eucaristia.

Als que avui omplim aquest temple, lluny de sentir-nos estranyats per aquesta tornada silent –complirem tot el que marca la nostra tradició-, l’entenem com a memòria un xic enfosquida de la seva versió autèntica: “complirem tot el que el Senyor ha dit”. Més encara, l’entenem no només com l’assentiment comunitari a la Llei antiga, sinó com la proclamació paulina: “la tradició que jo he rebut i us he transmès ve del Senyor: Jesús, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, digué l’acció de gràcies, el partí i digué: això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això que és el meu memorial...”.

Com la Patum, a nosaltres no se’ns fa estranya, ni pesada la repetició i la fidelitat escrupolosa del sant sopar. Som homes i dones habituats a la mística de la litúrgia, a la repetició, a la fidelitat. Nosaltres hi hem descobert la força, l’atractiu, la seva capacitat d’evocar i provocar. Molts forasters, entre els quals no nego que m’hi vaig comptar, la primera vegada que veuen la Patum, pregunten discretament: i, això, avui al vespre dos cops més i demà sant tornem-hi, tres cops més, i diumenge un altre cop, el triplet? I la gent omple la plaça cada vegada per veure el mateix? No han entrat en la mística de la festa, en la comunió! Són uns forasters!

Ens passa a nosaltres que quan anem a missa acabem dient-nos secretament: i això cada diumenge? I hi ha gent que repeteix? Si ens passa això, no hem entès res! No hem entrat en la mística de l’eucaristia, no hem entrat en comunió amb Déu i amb els germans! Encara som uns forasters!

Si la sacralitat de la Patum em servia per invitar a tots els berguedans a demanar-vos si no és temps de posar l’origen de la festa més visiblement en el seu centre, també em serveix per invitar a tots els fidels i més, en el marc de la visita pastoral que estic fent, a posar l’eucaristia en el centre de la nostra vida cristiana.

Si cada diumenge, aquesta església parroquial estigués plena de gom a gom; si la litúrgia parroquial fos una filigrana de participació, bellesa, misteri i comunió, no dubteu que a ningú se li acudiria dir: això així cada setmana? Us asseguro que allò que a voltes admirem i envegem de comunitats vives d’altres països es produiria entre nosaltres.

Però, a més, d’aquesta experiència viva i intensa setmanal, baixaria cap a la ciutat un devessall de benediccions a través d’ingents obres de caritat i d’evangelització.

***

Ara, ens admirarem de la visita del Senyor damunt d'aquest altar. Ens ho recordarà de bell nou, d'una manera especial, la breu exposició que farem al final, acompanyada per la força d'aquest bell himne eucarístic que commou i emociona. Diguem-li tots junts enmig del nostre silenci piados: "Complirem tot el que el Senyor ha dit".

Berga, 4 de juny de 2015

HOMILIA EN LA MISSA AL SANTUARI DE LOURDES

Estimats germans

Chers frères

Dear brothers

Carissimi fratelli

Tots som fills de Maria. Som germans i deixebles de Jesús. Per això, quan escoltem avui l'acabament de l'Evangeli –"Jesús parlava a la gent en paràboles, però en privat ho explicava tot als seus deixebles"-, exclamem: "nosaltres som deixebles, també desitgem que el Senyor ens expliqui en privat el significat de les dues paràboles que hem sentit proclamar". ¿Què significa que el Regne de Déu és com un sembrador que va sortir a sembrar la llavor i aquesta, sense que ell hi faci res, creixia de nit i de dia fins a granar i a donar molt de fruit? ¿Què significa que el Regne de Déu és com un gra de mostassa que essent la mes petita de les llavors es converteix en un gran arbust, el mes gran d'entre les hortalisses?

Le royaume de Dieu ce n'est pas un lieu, ce n'est pas un temps. Le royaume de Dieu c'est quelqu'un, c'est une vie nouvelle à cause d'une relation personnelle ce nous change. Alors, on entre dans ce royaume quand accueille le Seigneur, se laisse toucher, transformer, guider pour Lui.

Ce pour ça, que Jésus presente le royaume comme une graine semé ou bien planté. La vie avec Jésus ne monte pas grâce a "notre" travail, mai grâce a "son" travail. C'est le pouvoir de l'Évangile qui fera fructifier la vie de Jésus en nous.

We very often think that we have to build our spiritual life. Usually, we spend time and efforts learning and teaching about Christian life. But, perhaps we don't remember to plant the seed: the gospel. In fact, when the gospel has been planted into our hearts, its power can grow and change our lives.

Everybody knows people who were living far from God and after a strong experience of faith, God's strength has performed the miracle of an amazing new life.

Ecco! Se avete capito il mio povero francese ed il mio orribile inglese, vi siete resi conto che oggi il Signore ci vuole far capire che c'è una forza nel suo vangelo capace di far crescere una vita nuova in quelli che l'accolgono.

Aggiungo ancora un altro elemento per stupirci di più. La parabola del grano di senape aggiunta a quella del seme che cresce di giorno e di notte senza che il seminatore faccia niente, ci mostra fino dove arriva la potenza del vangelo. Il vangelo, il regno accolto da ciascuno, è cosa piccola, vero, come il grano di senape, ma ha una potenza straordinaria, diventerà la realtà più grande che possiamo immaginare, la vita più alternativa, rivoluzionaria, trasformatrice, che ci possa essere.

Lo que os estoy diciendo contradice nuestra pastoral ordinaria. Nuestras parroquias, hospitalidades y grupos crecen o decrecen en función de nuestros empeños personales. ¿Tenemos un buen equipo, que trabaja y anima? ¡Crecemos! ¿Sufrimos una crisis de liderazgo o nos enzarzamos en una lucha de protagonismos? ¡Decrecemos!

Si esta es nuestra dinámica, es que no sembramos la semilla poderosa del Evangelio, del Reino. Si lo hiciésemos veríamos un crecimiento imparable e incomparable.

Ara damunt d'aquest altar es farà present el Senyor, la llavor que creix de dia i de nit, el gra de mostassa que pot fer esdevenir la nostra vida espectacular, desbordant, capaç d'acollir tothom, capaç d'irradiar i contagiar l'alegria de l'Evangelí. Per la comunió eucarística aquesta llavor és plantada en el nostre cor. L'únic impediment al creixement que el Senyor ens ha ensenyat avui és el nostre propi pecat. Quins deixebles, ara, creurem suficientment per acollir aquesta llavor i permetre que creixi en nosaltres fins a fer-nos sants?

Lourdes, juny de 2015

NOMENAMENT DE DEGÀ DEL CAPÍTOL CATEDRAL

Decret 08/15. Solsona, 8 de juny de 2015

Atès que Mn. Josep Torres i Segura ha complert els anys pels quals va ser nomenat degà del capítol catedral de Solsona,

Atès que el capítol catedral ha procedit a una nova votació per escollir nou degà,

Complerts els requisits establerts en els Estatuts de l'esmentat capítol catedral,

Pel present nomeno

Molt Ill·ltre. Sr. LLUÍS GRIFELL I VILÀ

Per al càrrec de DEGÀ de l'Excm. Capítol Catedral de Solsona,

Amb la confiança que exercirà aquest càrrec com un eficaç servei a l'Església diocesana.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

Consell de Govern

RESUM DELS TEMES TRACTATS EN LES ÚLTIMES REUNIONS

L'ecònoma diocesana presenta els comptes 2014 i el pressupost 2015 de la Residència Sacerdotal del Seminari. Enguany, és el primer any que ho presenta, ja que, des que la Fundació Hospital Pere Màrtir Colomés porta la gestió del Seminari, economia diocesana es fa càrrec de la comptabilitat.

També explica el balanç de comptes del curs 2013-2014 del Seminari Major i comenta que en aquest curs només hi va haver un seminarista. En el pressupost del curs 2014-2015 estan inclosos més seminaristes, en total: dos al Seminari Major Interdiocesà i tres al Seminari Menor en Família.

Els membres del Consell comenten la Butlla sobre l'Any de la Misericòrdia i destaquen algunes accions proposades pel Papa. El Sr. Bisbe demana què es podria fer des de la diòcesi. Es decideix, en principi, dedicar les Jornades Sacerdotals del mes de juny a aquest tema.

El Sr. Bisbe comunica que s'ha creat un subdepartament d'Autofinançament, que depèn del Departament d'Economia, per tal de treballar el tema de l'autofinançament de l'Església i pensar algunes campanyes per conscienciar els fidels sobre aquest tema.

El Sr. Bisbe comenta un projecte que fa temps que té pensat: la comunitat Beretta Molla. Es tracta de crear una comunitat per acollir dones amb problemes

d'embarassos no desitjats, maltractaments, etc. Per dur a terme aquest projecte es necessita un edifici amb espai suficient, una persona remunerada i alguns voluntaris

Es planteja crear una revista o butlletí digital que ofereixi les notícies més destacades del bisbat amb un temps molt més immediat que el full o la web de la diòcesi. Per dur a terme aquest projecte faria falta un grup de voluntaris que fessin arribar les notícies de les parròquies i delegacions.

Consell d'Arxiprestes

RESUM DELS TEMES TRACTATS

16a reunió (18/05/15)

Autofinançament

El Sr. Bisbe comunica que s'ha creat un subdepartament d'Autofinançament, que depèn del Departament d'Economia, per tal de treballar el tema de l'autofinançament de l'Església i pensar algunes campanyes per conscienciar els fidels sobre aquest tema. La Sra. Mònica Brunet, responsable d'aquest subdepartament, presenta el treball fet fins ara i planteja nous projectes i campanyes.

Proposta de delegades episcopals per a l'aplicació del Pla pastoral

El Sr. Bisbe presenta la proposta de nomenar tres delegades episcopals, una per a cada zona del bisbat, perquè l'ajudin a aplicar el Pla pastoral en les parròquies que així ho desitgin. Els arxiprestes ja en van parlar amb els mossens del seu arxiprestat i hi ha opinions diverses. Es parlarà del tema en el proper Consell Presbiteral del curs vinent.

Revisió de les normes sobre permisos d'obres i subvencions a fons perdut per obres

Fa uns mesos es va constituir una comissió per tal de treballar aquest tema. Els arxiprestes manifesten diferents opinions sobre què caldria revisar de l'antiga normativa i què caldria aplicar a la nova, de cara a donar idees a la comissió.

Consell Presbiteral

RESUM DELS TEMES TRACTATS

16a reunió (08/06/15)

Projecte Raquel

La Sra. Yolanda Clotet, delegada de Pastoral Familiar, presenta el Projecte Raquel. Es tracta d'un projecte per ajudar les dones que sofreixen la síndrome postavortament, que afecta la seva vida física, psicològica i espiritual.

Els membres del Consell deliberen sobre aquest projecte i la majoria manifesta que cal promoure alguna iniciativa al respecte.

Proposta de la campanya "Sóc dels 150"

La Sra. Mònica Brunet, del subdepartament d'Autofinançament, presenta la nova campanya "Sóc dels 150", exposant el projecte en el marc de la importància de l'autofinançament de l'Església. Aquesta campanya té relació amb la desgravació dels donatius dels fidels.

Consell Pastoral Diocesà

RESUM DELS TEMES TRACTATS

2a reunió (16/05/15)

Revisió del Pla pastoral a partir de l'Evangelii gaudium

A partir del material de revisió, els membres del consell analitzen alguns punts i reflexionen sobre algunes propostes i alguns canvis.

El Sr. Bisbe comunica que el mes de setembre començarà el projecte de “L'Església que surt” a cinc parròquies. Abans, però, hi haurà algunes jornades de formació adreçades als voluntaris.

Proposta de delegades episcopals per a l'aplicació del Pla pastoral

El Sr. Bisbe presenta la proposta de nomenar tres delegades episcopals, una per a cada zona del bisbat, perquè l'ajudin a aplicar el Pla pastoral en les parròquies que així ho desitgin. Els membres del Consell deliberen sobre si cal o no que siguin dones, però, en tot cas, ho veuen bé i necessari.

Projecte Raquel

Els delegats de Pastoral Familiar presenten el Projecte Raquel. Es tracta d'un projecte per ajudar les dones que sofreixen la síndrome postavortament, que afecta la seva vida física, psicològica i espiritual.

Els membres del Consell veuen bé aquest projecte i manifesten que s'ha de fer quelcom per poder arribar a aquestes persones.

Secretaria General

NOMENAMENT DE DEGÀ DEL CAPÍTOL CATEDRAL

El Sr. Bisbe ha nomenat Mn. Lluís Grifell i Vilà, degà de l'Excm. Capítol Catedral de Solsona.

NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe ha nomenat la Sra. Rosa Cases i Grau, notària secretària del Tribunal Eclesiàstic.

JUBILACIONS

El Sr. Bisbe ha acceptat la jubilació de Mn. Lluís Frauca i Reche, que queda com a adscrit a les parròquies de Sant Jaume de Mollerussa i Sant Bartomeu de Sidamon.

Patrimoni

RESTAURACIÓ DE L'ESGLÉSIA DE CASSERRES

El passat mes d'abril van finalitzar les obres de restauració de l'església de la Mare de Déu del Àngels de Casserres. Tota la façana, el campanar i els diversos elements escultòrics presentaven un notori desgast superficial, que feia que molts dels relleus s'haguessin després. Durant aquesta fase de les obres s'ha netejat la façana i el campanar del qual se n'ha consolidat la totalitat de la pedra. Al mateix temps, s'han protegit les motlures existents i s'han recuperat aquelles que havien desaparegut.

RESTAURACIÓ DE LA IMATGE DE LA MARE DE DÉU DEL PATROCINI DE CARDONA

La restauració que s'ha portat a terme i el seu estudi han permès realitzar fotografies fetes amb llum ultraviolada, en les quals es pot observar la diferència entre les parts refetes i repintades a l'oli, fetes a la restauració de 1937, i les zones no intervingudes. Un cop retirades aquestes repintades i el vernís que enfosquia la policromia, els restauradors Ramon Solé i Rosaura Janó han treballat en la fase de reintegració cromàtica, és a dir, la unificació de la capa pictòrica per tal de proporcionar una lectura correcta de la imatge. La part més deteriorada era la mà de la Mare de Déu que estava trencada i reenganxada fa una vintena d'anys; en aquesta intervenció s'ha desmuntat i consolidat.

RESTAURACIÓ DEL QUADRE DEL BISBE LASALA

La intervenció del quadre ha durat uns sis mesos i hi han treballat dos tècnics especialistes. Els treballs de restauració s'han centrat principalment en la consolidació del suport. Els estrips s'han unit mitjançant la tècnica d'adhesió fil a fil, i s'han reforçat amb fils pont perpendiculars als talls. Aquest sistema permet preservar en tot moment la integritat del suport i deixa al descobert tota la informació del revers original de l'obra per a posteriors estudis.

Pel que fa a l'anvers de l'obra, s'ha fixat puntualment la capa de preparació i la pictòrica en aquelles zones amb risc de despreniments i, posteriorment, s'ha dut a terme la neteja de la superfície, que ha consistit a retirar la pols superficial. Finalment, s'ha fet l'anivellament i la reintegració cromàtica de les llacunes de capa de preparació i capa pictòrica, i s'ha aplicat una capa homogènia de vernís.

A més de la tela, també s'ha fet una intervenció als marcs. Aquests presentaven alguns problemes d'estructura, amb atac d'insectes xilòfags i pèrdues de volumetria. Els marcs s'han desinsectat, s'ha consolidat la seva estructura i s'ha netejat la superfície.

Seminari diocesà

SEMINARI MENOR EN FAMÍLIA

Els nostres seminaristes continuen la seva formació, tant a Barcelona com a Solsona en el marc del Seminari Menor en Família. Hem acabat el tercer trimestre del primer curs del Seminari Menor i ens felicitem per la perseverança dels nois i per les bones perspectives de continuïtat de cara a l'any vinent. Alhora, preguem confiats perquè les activitats d'estiu confirmin encara més llur vocació i suscitin noves respostes vocacionals.

Totes les activitats formatives han continuat amb normalitat. Val la pena destacar el contacte que els seminaristes han tingut amb els nois i noies que enguany s'han confirmat a les parròquies.

El dia 9 de maig, varen ser presents a la trobada anual de confirmands amb els Sr. Bisbe al Seminari de Solsona. Allí varen donar el seu testimoni vocacional, tant el seminarista que s'està preparant per a rebre la confirmació com els que ja n'estan i recorden la preparació i la celebració d'aquest sagrament com un moment molt important en el seu procés vocacional. Des d'aleshores han participat en un bon grup de confirmacions: Cardona, Solsona i Berga, entre altres.

Una altra de les activitats més rellevants del Seminari aquest trimestre ha estat la peregrinació a Lourdes de França, amb l'Hospitalitat de Malalts del 13 al 17 de juny.

Els tres seminaristes, Jacob, Rui i Oriol, que tenien menys dificultats amb el calendari d'exàmens, varen unir-se a la colla de joves que varen participar com

a voluntaris en aquest pelegrinatge. Certament fou una magnífica ocasió per viure una gran experiència espiritual i de servei en aquest santuari marià, així com un bon tast de la pastoral dels malalts que es duu a terme a la nostra diòcesi.

En la mateixa línia, de les activitats rellevants del 2n trimestre del curs, tant les confirmacions com aquest pelegrinatge han estat unes bones ocasions perquè molts catequistes de confirmació i adolescents de les nostres parròquies i molts malalts i voluntaris de la pastoral de la salut coneguessin els seminaristes i el seminari.

Delegacions Diocesanes

CÀRITAS

ASSEMBLEA ANUAL DE CÀRITAS DIOCESANA

El dia 18 d'abril va tenir lloc a Puig-reig l'Assemblea anual de Càritas Diocesana. El director, Sr. Josep Vidal, va presentar l'acte i va parlar de l'informe FOESSA sobre la pobresa a Catalunya 2014. Es va llegir l'acta, es van presentar els comptes i es va informar sobre el Fons Solidari Diocesà i el Pla d'Ajuda Social.

Es va presentar la Memòria 2014 amb la introducció d'un concepte nou a l'hora de comptabilitzar la tasca de Càritas: els Beneficiaris, que són totes les persones que viuen en el mateix nucli familiar i es beneficien directament de les ajudes que concedim a les persones ateses. Es destacà que on s'han destinat més recursos econòmics és en els programes d'ajudes d'assistència, economia social i infància.

Després els assistents es van distribuir en tres espais diferents, que cadascú havia escollit prèviament: "Taller sobre l'Acollida", "Taller sobre el Treball en Equip"; i la "Presentació de l'Església que Surt". Al migdia es va celebrar l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

ENSENYAMENT

PREMIS DEL CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA

El dia 30 de maig, a l'Escola Arrels de Solsona, va tenir lloc l'acte de lliurament dels Premis del XXX Concurs Bíblic que cada any convoca la Federació de Cristians de Catalunya (Grup Avant de Terrassa).

El Sr. Bisbe va presidir l'acte juntament amb la delegada diocesana d'Ensenyament. El lema d'enguany fou "Senyor, ensenya'ns a pregar" i va comptar amb la participació de 4.536 alumnes de la diòcesi.

El Sr. Bisbe felicità els participants i els premiats i manifestà la seva satisfacció per poder assistir al lliurament d'aquests premis.

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

ESCOLA D'EVANGELITZACIÓ SANT ANDREU

CURS EMMAÚS

El mes d'abril va tenir lloc el curs "Emmaús" de l'Escola d'Evangelització Sant Andreu, al Seminari de Solsona. Aquest curs és el segon d'aquesta Escola que s'imparteix a la nostra diòcesi, després d'haver ofert en dues ocasions el curs "Nova Vida".

CURS ALPHA

CONFERÈNCIA DE LIDERATGE A LONDRES

Del 3 al 6 de maig va tenir lloc a Londres el Congrés de Lideratge Alpha, en què van participar set persones del nostre bisbat.

El primer dia van viure un servei protestant dirigit per Hillsong. En un ambient molt carismàtic, van fer una lloança a Déu a través de l'esperit i del cos. Dilluns i dimarts van tenir el curs al Royal Albert Hall organitzat pel fundador de l'Alpha, Nicky Gumbel, amb l'objectiu de millorar la capacitat de lideratge dels equips Alpha. Van escoltar predicadors de diferents branques del cristianisme: evangèlics, anglicans, ortodoxos i catòlics.

L'últim dia van conèixer una altra realitat anomenada "Shelter", que significa abric. Una església que acull les persones sense llar per oferir-los un lloc digne amb espais de lectura, pregària, menjar..., amb la finalitat de donar-los a conèixer la Paraula de Déu, oferint-los un camí per refer les seves vides.

JOVENTUT I CATEQUESI

TROBADA DE CONFIRMANDS AMB EL SR. BISBE

El dia 9 de maig es va realitzar el tradicionalencontre entre el Sr. Bisbe i els joves confirmands. Com cada any va ser en el marc de la trobada organitzada per les delegacions de Joventut i Catequesi, en què van assistir una vuitantena de nois i noies, acompanyats pels seus catequistes i mossens.

Els nois, separats per diverses edats, fins a 2n d'ESO, i a partir de 3r d'ESO, van rebre una catequesi del Sr. Bisbe sobre santa Teresa d'Àvila i la vocació, a través de la frase “Vuestra soy para vos nació ¿qué mandáis hacer de mí?”. Els més petits van tenir també un joc a l'aire lliure per aprofundir sobre la vida de la santa; mentre que els més grans van realitzar també un seguit de dinàmiques i jocs sobre l'evidència de ser cristià, i el sentit de comunitat.

L'encontre va acabar amb la celebració de l'eucaristia, tots junts, a l'església del Seminari.

PASTORAL FAMILIAR I ESCOLA DE FORMACIÓ DE LAICS

CONFERÈNCIA SOBRE LA FAMÍLIA

El dia 23 de maig, la Delegació de Pastoral Familiar i l'Escola de Formació de Laics van oferir una conferència sobre la família amb el títol “Desafiaments de la família en la Nova Evangelització”. Aquesta conferència va ser impartida per la Gna. Margarida Bofarull, religiosa de la Societat del Sagrat Cor de Jesús, llicenciada en medicina i cirurgia i en teologia.

El Sr. Bisbe donà la benvinguda als assistents tot recordant que aquesta xerrada era amb motiu de la reflexió que el papa Francesc ha fet amb la realització dels sínodes Extraordinari i Ordinari de la Família.

Al llarg de dues interessants hores, la Gna. Bofarull va exposar les aportacions de l'Església fetes en el Sínode Extraordinari de la Família així com dels documents i treballs redactats per l'Església al voltant d'aquest tema.

PELEGRINATGES

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ÀVILA

Del dia 1 al 3 de maig es va realitzar el pelegrinatge diocesà a Àvila amb motiu del V centenari del naixement de santa Teresa.

La primera visita va ser al museu situat al costat del Convent de San José, on es poden veure alguns objectes utilitzats per la santa. Després es va celebrar l'eucaristia en el mateix convent. El segon dia, els pelegrins es van dirigir al poble d'Alba de Tormes, situat a la província de Salamanca, on va morir santa Teresa, i van visitar el Museu Carmelità. Després es dirigiren cap a Àvila, on van visitar el convent de la Encarnación, que és on va viure la santa durant 30 anys i, tot seguit, la casa natal. L'últim dia del pelegrinatge es va visitar el sepulcre de san Juan de la Cruz a Segovia, i el santuari de la Fuencisla, patrona de la ciutat.

VIDA CONSAGRADA

LES MONGES SAGRAMENTÀRIES DE BERGA CELEBREN EL 75è ANIVERSARI

El dia 14 d'abril es va celebrar el 75è aniversari de la fundació del monestir de les Monges Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament de Berga, així com de la primera Exposició del Santíssim, amb una missa d'acció de gràcies que fou presidida per Mn. Marc Majà i concelebrada pels mossens Joan Rossinyol i Lluís Ruiz.

El diumenge 3 de maig, a la tarda, hi va haver una solemne celebració, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per diversos sacerdots. Les monges van obsequiar els assistents amb un record i un poema escrit per Mn. Climent Forner per a l'ocasió.

Vida diocesana

FESTA DE LES SANTES ESPINES I LA MARE DE DÉU DE L'ALBA

El dia 13 de maig, Tàrrrega celebrà la Festa de les Santes Espines, patrones de la ciutat, amb un ofici solemne presidit per Mn. Josep Camprubí, rector de Vilagrassa, amb motiu de complir enguany els cinquanta anys de la seva ordenació sacerdotal; concelebraren Mn. Josep M. Vilaseca i capellans de l'arxiprestat.

Abans d'aquesta celebració, tingué lloc la tradicional processó i el seguici festiu de les Santes Espines. Abans d'entrar al temple hi hagué la cerimònia de benedicció de la ciutat davant de la creu de terme. En l'eucaristia es veneraren les relíquies i s'interpretaren els Goigs. En l'acabar, a la plaça Major, l'Àliga de la Ciutat interpretà la tradicional dansa d'homenatge.

El dia 14 de maig se celebrà la Missa Solemne en honor de la Mare de Déu de l'Alba, patrona de Tàrrrega, també presidida i predicada per Mn. Josep Camprubí.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE LA VERA CREU D'ANGLESOLA

La doctora en història de l'art de la Universitat de Barcelona, Francesca Español, presentà, el dia 30 de maig a la capella de la Santa Creu de l'església de Sant Pau de Narbona d'Anglesola, el llibre "La Vera Creu d'Anglesola i les peregrinacions de Catalunya a Terra Santa".

L'acompanyaven el director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona, Mn. Lluís Prat; l'alcaldeessa i presidenta del Consell Comarcal de l'Urgell, Rosa Maria Mora; la diputada provincial, Josefina Bernades, i el rector d'Anglesola, Joan Carreres, amb la presència de nombrosos devots del poble.

Introduí l'acte Mn. Lluís Prat, detallant el procés de restauració i l'exposició de la relíquia feta al Museu Diocesà de Solsona, que ara culmina amb la publicació del llibre. La Dra. Francesca Español manifestà que el volum és fruit del treball d'un any com a conseqüència de la restauració amb la gran troballa d'una creu més antiga a l'interior de la Vera Creu i la posterior mostra d'aquesta valuosa relíquia a Solsona el passat estiu. També contextualitzà la relíquia en l'època i la seva funció protectora de la comunitat en les collites i malalties.

La primera presentació d'aquest llibre fou el 4 de maig a l'Institut d'Estudis Catalans de Barcelona i la segona presentació fou el dia 29 de maig a Solsona, amb la presència del Sr. Bisbe, al Museu Diocesà i Comarcal.

XXIX TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT A VIC

El dia 13 de maig, el moviment cristià de gent gran Vida Creixent va celebrar la seva XXIX Trobada Interdiocesana a la ciutat de Vic. El lema d'aquesta trobada fou "La fe ens mou". Acudiren a la trobada gent de tots els bisbats de Catalunya, Andorra i les Illes Balears, en total vuit-centes persones, de les quals, cent dinou del nostre bisbat.

Per començar, els assistents van escoltar l'explicació que se'ls va fer de les pintures de Josep M. Sert. La missa va ser presidida pel bisbe Romà Casanova i concelebrada per quaranta-dos sacerdots, diaques i religiosos claretians. Les ofrenes foren especials: el signe de Vida Creixent estava fet amb flors; els presidents de cada bisbat oferiren unes llanternes, signe de llum. Aquestes ofrenes, una vegada acabada l'eucaristia, foren traslladades als peus de la Verge de Fàtima.

75 ANYS DEL RETORN DE LA IMATGE DE LA MARE DE DÉU DEL PATROCINI

El dia 31 de maig, tingué lloc a la parròquia de Cardona la celebració del 75è aniversari del retorn de la imatge de la Mare de Déu del Patrocini. L'acte va començar amb una solemne processó pels carrers de la vila, encapçalada pels gegants, els escolans que portaven la Creu i els ciris, els estendards de diferents barris, encapçalats per la bandera dels Sants Màrtirs i seguida per la gent del poble i la bandera de la Confraria. A continuació, la Banda de Cardona que anava seguida pels escolans, l'Escolania i la Coral Cardonina, Ball de bastons, Mare de Déu, portadors, clero amb el Sr. Bisbe i corporació municipal amb l'alcalde; els Trabucaires de Sant Ramon van ser els encarregats de tancar tota la processó. A la porta de l'església esperava la majestuosa Àliga per retre honors a la Mare de Déu. Van acabar amb una missa solemne, presidida pel Sr. Bisbe.

48è PELEGRINATGE AL SANTUARI DE LOURDES DE FRANÇA

Dels dies 13 al 17 de juny, les Hospitalitats de Lourdes dels bisbats de Solsona i Vic van fer el seu pelegrinatge anual, enguany presidit pel Bisbe de Solsona.

El primer dia van celebrar la missa de benvinguda al pelegrinatge, oficiada pel Sr. Bisbe, el qual va celebrar també, l'endemà, la missa internacional a la basílica de Pius X. A la tarda, el viacrucis pels malalts a l'església de Santa Bernadeta i, al sortir, "Descoberta de Lourdes" per al personal de servei de primer any. Després de sopar, tingué lloc la tradicional Processó de les Torxes. L'endemà dilluns, missa a la Gruta, en català i presidida pel Sr. Bisbe i els preveres que l'acompanyaven. A la tarda, celebració penitencial i processó del Santíssim i una vetllada de pregària al vespre, preparada pel grup de joves. El dimarts al matí, hi hagué el viacrucis a la muntanya per als pelegrins i, a mig matí, una missa preparada pel jovent. Al migdia, l'estona a les piscines on els malalts poden demanar les seves peticions a la Mare de Déu. Finalment, al Cinema la Foret, un fi de festa amb berenar per a tots. El dimecres tornaren cap a la diòcesi.

JORNADES SACERDOTALS

Els dies 29 i 30 de juny i l'1 de juliol, van tenir lloc, com cada any, les jornades sacerdotals.

El dia 29, solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, es parlà de la revisió del sistema econòmic diocesà i es reflexionà sobre el Pla pastoral diocesà d'acord amb l'Exhortació *Evangelii gaudium*.

El dia 30, el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, presentà, a partir de la butlla pontifícia *Misericordiae Vultus*, la convocatòria del Jubileu de la Misericòrdia.

El dia 1 la jornada fou més lúdica i festiva, amb una excursió a Terrassa a visitar l'antiga seu d'Egara i la catedral del Sant Esperit.

VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BERGUEDÀ NORD

El tercer trimestre d'aquest curs ha estat pràcticament l'acompliment de la visita pastoral a l'arxiprestat. Restaran només les visites a algunes petites parròquies amb motiu de les festes majors i la cloenda al Santuari de la Mare de Déu de Queralt durant la novena de la seva festa.

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe s'ha dedicat a completar la visita pastoral a la parròquia de Berga, ja que els dissabtes i diumenges els ha dedicat, prioritàriament, a les confirmacions arreu de la diòcesi.

Ha continuat visitant les escoles catòliques de la ciutat, especialment l'Escola Xarxa, i també els alumnes de religió de les escoles públiques de primària Sant Joan i Santa Eulàlia.

També ha celebrat nombroses festes a les esglésies i centres de culte: el dia de Sant Marc a Queralt; el 75è aniversari del monestir de les Adoratrius a la seva

església; el dijous de Corpus, tant l'ofici a la parròquia com la processó als jardins de les Germanetes; la missa de Sant Bernabé a l'Hospital; i les confirmacions a l'església parroquial el dia 20 de juny. Durant aquest trimestre molt sovint ha celebrat missa els dies de cada dia, tant a Sant Joan, com a les Sagramentaries, i més puntualment a les Germanetes.

El Sr. Bisbe ha participat en el final de la catequesi parroquial al pati de l'Escola de les Vedrunes i ha acabat de visitar els grups parroquials que li manquen: els amics dels malalts.

També ha visitat pastoralment el monestir de les Sagramentaries i la comunitat de Vedrunes i ha atès més personalment les persones que han demanat una entrevista. Tot i que el ritme de visites a les parròquies més petites ha estat inferior durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe ha continuat especialment a través dels aplecs als santuaris i a les festes populars.

El dilluns de Pasqua, el Sr. Bisbe va presidir l'aplec al Santuari del Oms de Sant Jaume de Frontanyà i va ser present a la truitada de Vilada. Ambdues festes, ben populars foren ocasió per a saludar moltes persones que habitualment no freqüenten la missa dominical.

El dia de Sant Marc, el Sr. Bisbe va presidir la multitudinària festa de Brocà. Allí va poder gaudir d'una bona ocasió per a saludar a moltes persones.

El dia 4 de maig, va presidir la festa de la Santa Creu en la seva capella de Montmajor. Va adonar-se de la cura que els propietaris de la capella tenen, tant de la festa com de la capella.

El diumenge dia 10 de maig, el Sr. Bisbe va presidir l'aplec de Sant Miquel de Turbians, a la parròquia de Gisclareny. Aquesta festa ha concentrat la visita pastoral a aquesta parròquia, ja que el calendari no li ha permès fer-se present en cap altra festa a l'església parroquial.

El dia de Sant Isidre va visitar la parròquia de la Nou i després de la missa va pujar al quer de davant de la parròquia per a fer la tradicional benedicció del terme.

El dia 25 de maig, el Sr. Bisbe va completar la visita pastoral a la Pobla de Lillet, i el dia 24 de juny ho va fer a Vilada. La primera a l'aplec de Falgars -missa, dinar i dansa-. La segona fou a la festa major de Vilada. Ambdues foren de nou magnífiques ocasions per acabar de conèixer els pobletans i vilatans que li restaven per conèixer.

El dia 31 de maig va presidir la missa de la festa major del Pujol de Planés i el dia 11 de juny va presidir la festa de Sant Bernabé a Sant Romà de la Clusa. Va admirar aquestes històriques esglésies, els paratges naturals on es troben i l'aplec de gent que continuen convocant.

CONFIRMACIONS

El Sr. Bisbe va administrar el sagrament de la confirmació a les següents parròquies:

El dia 3 de maig a Sant Miquel de Vila-sana; el dia 16 de maig a Sant Joan Baptista del Palau d'Anglesola; el dia 23 de maig a Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona; el dia 24 de maig a la Mare de Déu de la Mercè de Solsona; el dia 30 de maig a Sant Nicolau de Bellpuig; el dia 31 de maig a la Mare de Déu de l'Alba de Tàrraga; el dia 6 de juny a la Mare de Déu de Sant Guillem de Sant Guim de la Plana, i a Santa Maria de Verdú; el dia 20 de juny a Santa Eulàlia de Berga; el dia 21 de juny a Sant Pere del Talladell, i a Santa Maria de Cervera; el dia 27 de juny a Sant Pau de Narbona d'Anglesola; el dia 28 de juny a Sant Martí de Puig-reig, i a la Sagrada Família de Navàs.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ NÚM. 214

Els dies 5 i 6 de maig de 2015 va tenir lloc la reunió núm. 214 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió fou presidida per Mons. Jaume Pujol i hi assistiren tots els seus membres.

Els bisbes van rebre una representació dels delegats diocesans de missions, formada per Anna González i Mn. Manel Roig, delegats de missions de Tarragona i Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, respectivament, i del P. Josep Roca, missioner claretí, que els van exposar la situació de l'animació missionera a les nostres diòcesis, tot recordant les resolucions relatives a la missió *ad gentes* del Concili Provincial Tarraconense. Els delegats van proposar diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament de la missionologia i el desvetllament missioner a casa nostra.

Mons. Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), acompanyat de Mn. Joan M. Amich, director del SIC, i de Mn. Enric Termes, delegat de Catequesi de Barcelona, van presentar diverses qüestions relacionades amb el funcionament d'aquest secretariat i dels nous textos catequètics que s'estan preparant per als cursos vinents.

Mons. Joan Piris, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, i Santiago Grimau i Sra. Cristina Orduña, de les delegacions diocesanes de Mitjans de Comunicació de Tarragona i Urgell, respectivament, van presentar als bisbes una proposta d'actualització de la pàgina web de la Tarraconense, que serà més àgil i amb una millor presentació dels continguts.

Els bisbes van fer una valoració del IV Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat el passat mes d'abril, amb motiu del centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) que els bisbes i l'abat Marcet havien convocat, l'ànima del qual fou el Dr. Lluís Carreras i que tant va significar per al naixement del moviment litúrgic renovador a les diòcesis de Catalunya i a la resta d'Espanya. Els bisbes van agrair la feina feta per la comissió organitzadora, i van valorar el desenvolupament de les sessions i les aportacions que s'hi van realitzar. Pròximament es publicaran les actes d'aquest quart congrés.

Els bisbes van tractar també temes relatius a la situació dels tribunals diocesans de les diferents diòcesis i l'ajuda mútua que es porta a terme entre elles.

També van reflexionar sobre el moment actual de la pastoral de la salut, la situació de l'ensenyament de la religió a l'escola, sobre Càritas Catalunya, les accions que es realitzen en l'àmbit del patrimoni cultural, així com qüestions relacionades amb els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi i altres realitats de l'escoltisme a les nostres diòcesis. Els bisbes van renovar el nomenament de Mn. Jordi Font i Plana, prevere del bisbat de Girona, com a consiliari de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Van rebre també informació de diverses activitats que es portaran a terme aquest estiu en l'àmbit de la pastoral de Joventut: participació en l'Encontre Europeu de Joves, a Àvila, del 5 al 9 d'agost; estades a Taizé i també la peregrinació a Terra Santa dels seminaristes que ja han acabat el cicle d'estudis institucionals.

REUNIÓ DELS BISBES DEL SEMINARI MAJOR INTERDIOCESÀ

El dia 8 de juny a la tarda tingué lloc la reunió de final de curs dels bisbes i rectors i formadors dels Seminaris que constitueixen el Seminari Major Interdiocesà (SMI) a Barcelona. Hi varen assistir l'arquebisbe de Tarragona, l'arquebisbe d'Urgell, i els bisbes de

Tortosa, Vic, Solsona i Girona, amb els respectius rectors de Seminaris. S'excusà el bisbe de Lleida.

Reberen una detallada informació del curs 2014-2015 per part del rector del Seminari Major Interdiocesà,

Mn. Norbert Miracle, i el vicerector, Mn. Jaume Casamitjana, i repassaren els diversos aspectes formatius de la vida dels seminaristes que configuren la comunitat del SMI.

Acabada la reunió celebren junts l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume

Pujol, que a la seva homilia animà els seminaristes a tenir un cor de pastor i ple de misericòrdia, i a preparar-se ja des d'ara en aquest període formatiu en el qual es troben per esdevenir un dia preveres de l'Església segons el cor de Déu. Un sopar de germanor dels seminaristes amb els bisbes cloqué la jornada festiva.

PRESENTACIÓ DE LA II EDICIÓ DEL CANTORAL LITÚRGIC

El dia 20 de juny, onze anys després de la seva primera edició, es va presentar la II edició del Cantoral Litúrgic promulgat per la Conferència Episcopal Tarraconense, a la catedral de Tarragona.

El director del Secretariat Diocesà de Música Sacra, Mons. Miquel Barbarà, va donar la benvinguda a tots els presents i va agrair la participació del Petit Cor de la catedral de Lleida i del seu director, Mn. Joaquim Mesalles; el Cor i Orquestra de la catedral de Tarragona; i els organistes Joan Casals, Jordi Vergés, Josep Enric Peris i Miquel Roviroso, els quals van interpretar diverses peces d'aquest nou Cantoral. També va agrair la col·laboració i l'acollida del capítol catedralici de Tarragona.

Seguidament, el coordinador de la Secció de Música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mn. Joan Baburés, va explicar el sentit pastoral i els objectius del Cantoral.

Per la seva part, el Sr. Jordi Guàrdia, del Centre de Pastoral Litúrgica, que ha tingut cura d'aquesta edició, va explicar les característiques del Cantoral.

El Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense, va clausurar l'acte agraint la gran tasca duta a terme per tots els qui han col·laborat en l'edició d'aquest Cantoral.

Necrologia

GNA. M. TERESA DE JESÚS CARMELITA DESCALÇA

El dia 9 de juny de 2015 va morir la germana M. Teresa de Jesús, carmelita descalça del monestir de Santa Teresa de Mollerussa. La germana M. Teresa tenia 91 anys. Descansi en pau.

Sumari

SANT PARE

- 103 Butlla de convocació del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia.

DOCUMENTS EPISCOPALS

- 125 Homilia en la missa del Corpus de Berga.
129 Homilia en la missa al Santuari de Lourdes.
131 Decret 08/15. Nomenament de degà del capítol catedral.

CONSELL DE GOVERN

- 132 Resum dels temes tractats en les últimes reunions.

CONSELL D'ARXIPRESTES

- 134 Resum dels temes tractats en la 16a Reunió (18/05/15).

CONSELL PRESBITERAL

- 135 Resum dels temes tractats en la 16a Reunió (08/06/15).

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

- 136 Resum dels temes tractats en la 2a Reunió (16/05/15).

SECRETARIA GENERAL

- 137 Nomenament de degà del capítol catedral.
- 137 Nomenaments.
- 137 Jubilacions.

PATRIMONI

- 138 Restauració de l'església de Casserres.
- 138 Restauració de la imatge de la Mare de Déu del Patrocini.
- 139 Restauració del quadre del bisbe Lasala.

SEMINARI DIOCESÀ

- 140 Seminari Menor en Família.

DELEGACIONS DIOCESANES

- 142 Càritas
  - Assemblea anual de Càritas diocesana
- 142 Ensenyament
  - Premis del Concurs Bíblic de Catalunya
- 143 Evangelització i Apostolat Seglar
  - Escola d'Evangelització Sant Andreu: -Curs Emmaús-
  - Curs Alpha: -Conferència de Lideratge a Londres-
- 144 Joventut i Catequesi
  - Trobada de confirmands amb el Sr. Bisbe
- 144 Pastoral Familiar i Escola de Formació de Laics
  - Conferència sobre la família
- 145 Pelegrinatges
  - Pelegrinatge diocesà a Àvila
- 145 Vida Consagrada
  - Les monges sacramentàries de Berga celebren el 75è aniversari

VIDA DIOCESANA

- 146 Festa de les Santes Espines i la Mare de Déu de l'Alba.
- 146 Presentació de llibre de la Vera Creu d'Anglesola.

- 147 XXIX Trobada Interdiocesana de Vida Creixent.
148 75è aniversari del retorn de la imatge de la Mare de Déu del Patrocini.
148 48è Pelegrinatge al santuari de Lourdes de França.
149 Jornades Sacerdotals.
149 Visita pastoral a l'arxiprestat del Berguedà Nord
151 Confirmacions.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

- 152 Comunicat de la reunió núm. 214.
153 Reunió dels bisbes del Seminari Major Interdiocesà.
154 Presentació de la II edició del Cantoral Litúrgic.

NECROLOGIA

- 155 Gna. M. Teresa de Jesús.

